

การรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ Social Media Literacy on Sexuality among Bunditpatanasilpa Institute Students

ณัฐพัชร คุ่มบัว (Nattaphat Khumbua)¹

ไพบุรณ์ คะเชนทรพรรค์ (Paiboon Kachentaraphan)²

สันทัต ทองรินทร์ (Santat Thongrin)³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) พฤติกรรมการใช้สื่อสังคม (2) การรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ (3) เปรียบเทียบลักษณะทางประชากรกับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ และ (4) ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมกับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน/นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระดับมัธยมศึกษา (ม.1-ม.6) และระดับอาชีวศึกษา (ปวช.,ปวส.) จำนวน 380 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เครื่องมือการวิจัยคือแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า (1) กลุ่มตัวอย่างเปิดรับข่าวสารจากสื่อสังคมทุกวัน โดยใช้เฟซบุ๊กมากที่สุด และใช้เวลาเปิดรับสื่อ 5-6 ชั่วโมงต่อวัน ส่วนใหญ่เปิดรับเนื้อหาประเภทข่าวหรือเหตุการณ์ประจำวันมากที่สุด รองลงมาเป็นการใช้ดูหนัง ฟังเพลง และสนทนากับเพื่อนในยามว่าง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคมในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ใช้เวลาเปิดรับสื่อต่อครั้งน้อยกว่า 1 ชั่วโมง โดยเปิดรับรูปภาพโป๊เปลือยหรือภาพลามกอนาจารมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 2.65 (2) กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศทั้ง 4 ด้าน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.41 ด้านที่มีค่าเฉลี่ยการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศมากที่สุดคือ การสร้างสรรค์สื่อสังคมเรื่องเพศ มีค่าเฉลี่ย 3.59 อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ การวิเคราะห์สื่อสังคมเรื่องเพศมีค่าเฉลี่ย 3.57 มีอยู่ในระดับมาก ด้านการประเมินสื่อสังคมเรื่องเพศ มีค่าเฉลี่ย 3.41 อยู่ในระดับมาก และการเข้าถึงสื่อสังคมเรื่องเพศ มีค่าเฉลี่ย 3.06 อยู่ในระดับปานกลาง (3) เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน เกรดเฉลี่ย และ ที่พักอาศัยของนักเรียน/นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่แตกต่างกันมีการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศต่างกัน และ (4) พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมของนักเรียน/นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ โดยมีความสัมพันธ์แบบผกผันหรือในทิศทางตรงกันข้าม

คำสำคัญ การรู้เท่าทันสื่อเรื่องเพศ สื่อสังคม นักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

¹ นักศึกษาหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

² รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

³ รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

Abstract

The objective of this research was to study Bunditpatanasilpa Institute's students in terms of (1) their social media usage; (2) their social media literacy on sexual content; (3) the relationships between demographic factors and level of social media literacy on sexual content; and (4) the relationship between social media usage and level of social media literacy on sexual content.

This was a survey research, using questionnaire. The sample was 380 students enrolled in secondary school (matayom 1-6) and vocational courses at Bunditpatanasilpa Institute, chosen through stratified random sampling. Data were statistically analyzed to find frequency, percentage, standard deviation, t-test, ANOVA and Pearson's correlated coefficient.

The results showed that (1) the sample used social media every day, on average of 5-6 hours per day, Facebook was used the most. The sample mostly looked at news or everyday events, followed by watching movies, listening to music and chatting with friends during their free time. The majority of sample reported looking at sexual content on social media to a small degree; less than one hour at a time. The most common type of sexual content was pornography (mean 2.65). (2) Overall, the sample had a medium level of social media literacy regarding sexual content (mean 3.41). They were the most literate regarding the sexual content creation (mean 3.59), followed by the aspect of sexual content analysis (mean 3.57), sexual content evaluation (mean 3.41) and sexual content access (mean 3.06). (3) Difference in the factors of sex, age, grade level, grade point average, and place of residence were related to differences in level of social media literacy about sexual content. (4) There was an inverse correlation between social media use behavior and level of social media literacy about sexual topics.

Keywords: Sexual media literacy, Social media, Student, Bunditpatanasilpa Institute

บทนำ

ปัจจุบันเทคโนโลยีการสื่อสารมีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ถือเป็นยุคของการหลอมรวมสื่อ(Media Convergence) จากผลสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในปี 2560 (สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล, 2561: ออนไลน์) พบว่า Gen Y มีจำนวนชั่วโมงการใช้อินเทอร์เน็ตทั้งในช่วงวันทำงาน/วันเรียนหนังสือ และวันหยุดมากที่สุดเมื่อเทียบกับเจนเนอเรชั่นอื่นๆ กิจกรรมการใช้งานผ่านอินเทอร์เน็ต โดยการใช้โซเชียลมีเดีย ได้แก่ Line, Facebook, Instagram, YouTube เพื่อพูดคุย ดูหนังออนไลน์ ถ่ายทอดสด และคุยโทรศัพท์ การใช้สื่อสังคมอย่างเกินขอบเขตนำไปสู่ปัญหาในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่เชื่อมระหว่างความเป็นเด็กกับการเป็นผู้ใหญ่ช่วงอายุระหว่าง 13-21 ปี ถือเป็นวัยที่ต้องปรับตัวพฤติกรรมแบบเด็กไปสู่พฤติกรรมแบบผู้ใหญ่ที่สังคมนั้นยอมรับ (พรพิมล เจริญนาครินทร์, 2539) แม้สื่อสังคมจะมีคุณค่าในฐานะเป็นโลกเสรีของการสื่อสาร และการแสดงความคิดเห็นแต่ในขณะเดียวกันก็แฝงไปด้วยมหันตภัยที่ร้ายกาจ อาจกลายเป็นปัญหาที่สะท้อนสังคมให้เห็นถึงพฤติกรรมเลียนแบบทางเพศ โดยเฉพาะสื่อเรื่องเพศที่ยั่วเย้า และอบายมุขต่าง ๆ หลากหลายรูปแบบ ทั้งเว็บไซต์ลามก การติดต่อสื่อสารในสื่อสังคม การสนทนาออนไลน์

จากสถิติการล่วงละเมิดทางเพศเด็กนักเรียนระหว่างปี พ.ศ. 2556-2560 จากศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีนักเรียนที่ถูกครู/บุคลากรทางการศึกษาละเมิดรวม 53 ราย ดังนี้ พ.ศ. 2556 จำนวน 21 ราย พ.ศ. 2557 จำนวน 21 ราย พ.ศ. 2558 จำนวน 5 ราย พ.ศ. 2559 จำนวน 12 ราย และพ.ศ. 2560 จำนวน 8 ราย แม้ว่าสถิติการถูกล่วงละเมิดทางเพศจะลดลงแต่ก็ไม่ควรเกิดขึ้น (6 ภัยทางเพศใน

สถานศึกษาถึงเวลาที่ต้องแก้ไข, 2551) กรณีครูล่วงละเมิดทางเพศนักเรียน ไม่ได้มีเฉพาะครูชาย ลวนลามทางเพศนักเรียนหญิง ยังมีครูที่ถูกร้องเรียนลวนลามนักเรียนเพศเดียวกันด้วย นอกจากนี้ ส่วนใหญ่ครูที่ลวนลามเด็กมักจะเป็นครูวิชาที่ต้องมีความใกล้ชิดกับเด็กนอกเวลาเรียน อาทิ วิชาพลศึกษา นาฏศิลป์ และครูสอนคอมพิวเตอร์ เพราะเป็นวิชาที่ต้องมีการสัมผัสเนื้อตัวเด็ก ซึ่งการล่วงละเมิดทางเพศเกิดได้ทุกแห่ง ทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน การรู้เท่าทันสื่อ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้เพราะผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา คือเยาวชนที่มีความเกี่ยวข้องกับสื่อประเภทต่างๆ เป็นอย่างมาก

การรู้เท่าทันสื่อ คือ “ความสามารถในการเข้าถึง วิเคราะห์ ประเมิน และผลิตสื่อได้ในหลากหลายรูปแบบ” (Center for Media Literacy, 2008) การรู้เท่าทันสื่อเป็นความสามารถที่จะเลือกและวิเคราะห์สารจากสื่อต่างๆ สามารถตั้งคำถามได้อย่างเหมาะสมว่าอะไรอยู่ในสารนั้น และอะไรอยู่เบื้องหลังในการผลิตสื่อ อันได้แก่ วัตถุประสงค์ เงินทุนค่านิยมและเจ้าของ เพื่อให้รู้ว่าปัจจัยเหล่านี้ มีอิทธิพลต่อเนื้อหาอย่างไร (Tallim, 2005 อ้างถึงใน บุษพา เมฆศรีทองคำ, 2552) การรู้เท่าทันสื่อจึงเปรียบเสมือนการมีทักษะ “การรู้เท่าทันสื่ออย่างรู้ตัว” นั่นคือการที่บุคคลจะรับสื่ออย่างรู้ตัว และตื่นตัวได้นั้น ต้องมีความสามารถตีความ วิเคราะห์ แยกแยะ เนื้อหาสาระของสื่อ และสามารถตอบโต้กับมันได้อย่างมีสติและรู้ตัว ตลอดจนสามารถตั้งคำถามว่า สื่อถูกสร้างขึ้นอย่างไร

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานวิชาชีพเฉพาะ ถึงระดับอุดมศึกษา มีส่วนราชการที่สังกัด จำนวน 18 แห่ง โดยพบปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของครูสอนดนตรีพื้นบ้านปรากฏเป็น

ข่าวเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2561 ตำรวจชุดสืบสวน สภ.เมืองกาฬสินธุ์ นำหมายศาลกาฬสินธุ์ เลขที่ จ.231/2561 เข้าจับกุมตัวครูสอนดนตรีที่บ้าน ภายในบ้านพักเจ้าหน้าที่ภายในวิทยาลัยในข้อหา ช่มชู้กระทำความผิดแก่เด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ผู้เสียหาย คือ นักเรียนหญิงชั้น ม.2 ของวิทยาลัยแห่งหนึ่งใน จ.กาฬสินธุ์ จากสถานการณ์ดังกล่าวเห็นได้ว่า ส่งผลกระทบต่อตัวเด็กที่ถูกกระทำและครอบครัว โดยถือเป็นการทำร้ายจิตใจ ร่างกายและสังคมเป็นอย่างมาก ทั้งนี้สาเหตุของการล่วงละเมิดทางเพศ ส่วนหนึ่งมาจากการถูกระตุ้นจากสื่อ (เกมโป๊ หนังสือโป๊ หนังสือโป๊) ดังนั้น ทุกคนในสังคมต้องช่วยกัน สอดส่องดูแล แนะนำบุคคลใกล้ชิดไม่ให้มี พฤติกรรมเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสม และฝึกเด็กให้ หลีกเลี่ยงต่อสถานการณ์ล่วงละเมิดทางเพศซึ่งหาก เด็กมีทักษะการเอาตัวรอดต่อสถานการณ์ดังกล่าว ก็จะทำให้รอดพ้นจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศทุก รูปแบบได้

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การรู้เท่าทันสื่อ สังคมเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” ผู้วิจัยศึกษาถึงพฤติกรรมการใช้สื่อ สังคมเรื่องเพศการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ ประกอบด้วย ความสามารถในการเข้าถึงสื่อสังคม การวิเคราะห์สื่อตีความเนื้อหาการประเมินค่า เข้าใจผลกระทบ และการใช้ประโยชน์จากสื่อสังคม เรื่องเพศ เปรียบเทียบลักษณะทางประชากรกับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ รวมถึงศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้สื่อสังคม เรื่องเพศกับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศของ นักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทั้งนี้ สถาบันการศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการ ดูแลเด็กและเยาวชน สามารถนำข้อมูลไปใช้ ประโยชน์ในการศึกษาการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่อง เพศ และใช้เป็นแนวทางป้องกันผลกระทบที่ เกิดขึ้น จากการใช้สื่อสังคมเปิดรับเนื้อหาเรื่องเพศ

รวมถึงพัฒนาการใช้สื่อสังคมอย่างสร้างสรรค์ เสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้นักเรียนนักศึกษาได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมเรื่อง เพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. เพื่อศึกษาการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ ของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
3. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะทางประชากร กับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศของนักเรียน นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมเรื่องเพศกับการรู้เท่าทัน สื่อสังคมเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์

สมมติฐานการวิจัย

1. ลักษณะทางประชากรของนักเรียน นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน ผลการเรียน รายได้ ลักษณะการพัก อาศัย และสถานภาพของครอบครัว ที่แตกต่างกัน มีการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศต่างกัน
2. พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาเรื่องเพศมี ความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศของ นักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

นิยามศัพท์

1. ลักษณะทางประชากร หมายถึง ลักษณะ เฉพาะของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒน ศิลป์ที่แตกต่างกัน ในด้านเพศ อายุ ลักษณะการ พักอาศัย รายได้ ระดับการศึกษา และเกรดเฉลี่ย ของกลุ่มตัวอย่าง
2. พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมเรื่องเพศ หมายถึง พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารบนสื่อสังคม และการเปิดรับเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคม

3. เรื่องเพศ หมายถึง เนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมที่มีการปรากฏเรื่องราวเกี่ยวข้องกับเพศหรือสื่อลามกอนาจาร

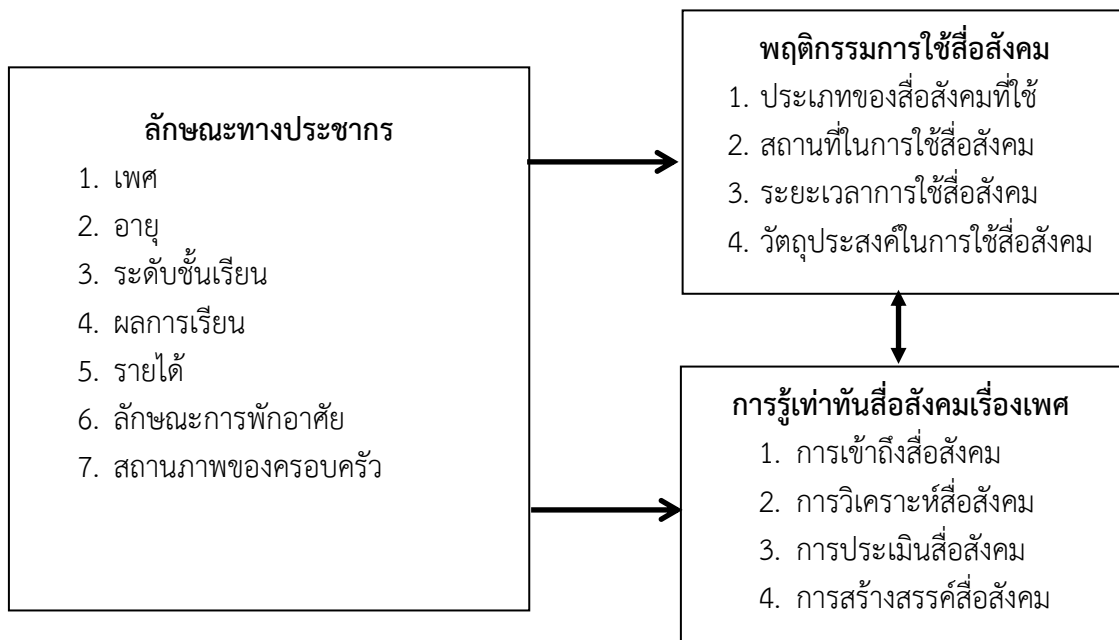
4. สื่อสังคม หมายถึง เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ อินสตาแกรม ยูทูบ และไลน์

5. การรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนนักศึกษาในการเข้าถึงสื่อสังคม วิเคราะห์ประเมินสื่อสังคม สร้างสรรค์สื่อสังคมในเรื่องเพศได้ โดยไม่ถูกรบกวนงำ รู้จักใช้สื่อ

ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตของตนเองและสังคม

6. นักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ หมายถึง นักเรียนนักศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ในระดับพื้นฐาน (ม.1-ม.6) และวิทยาลัยช่างศิลป์ในระดับอาชีวศึกษา (ปวช.,ปวส.)

กรอบแนวคิดการวิจัย

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. ได้ข้อมูลพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. ได้ข้อมูลการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
3. สถาบันการศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลเด็กและเยาวชนสามารถนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศและเป็นแนวทางป้องกันผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้สื่อสังคมของวัยรุ่นได้

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระดับมัธยมศึกษา (ม.1-ม.6) และระดับอาชีวศึกษา (ปวช., ปวส.) จำนวน 380 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เครื่องมือการวิจัยคือแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความ

แปรปรวนทางเดียว และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัย

1. พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมเรื่องเพศ

1.1 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากสื่อสังคม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับข่าวสารทุกวัน มีการใช้เฟซบุ๊กมากที่สุด รองลงมา คือ ไลน์ และอินสตาแกรม ระยะเวลาการเข้าถึงสื่อสังคมต่อวันประมาณ 5-6 ชั่วโมง ส่วนใหญ่เปิดรับเนื้อหาประเภทข่าวหรือเหตุการณ์ประจำวันมากที่สุด รองลงมาคือ สารความรู้ ภาพยนตร์ และเพลง ใช้สื่อสังคมเพื่อดูหนัง รองลงมาคือ ฟังเพลง สนทนากับเพื่อน (Chat) และแสดงความคิดเห็น (Comment) และส่วนใหญ่ใช้สื่อสังคมในยามว่าง รองลงมาคือเพื่อความบันเทิง

1.2 พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาเรื่องเพศจากสื่อสังคม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับเนื้อหาทางเพศ 1 ครั้ง รองลงมาคือ 2 ครั้ง ใช้เวลาในการเปิดรับน้อยกว่า 1 ชั่วโมง มีพฤติกรรมการเปิดรับรูปภาพโป๊เปลือยหรือภาพลามกอนาจาร มากที่สุด รองลงมา คือ คลิปโป๊หรือหนังโป๊ โดยภาพรวมของการเปิดรับเนื้อหาเรื่องเพศจากสื่อสังคม พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับเนื้อหาเรื่องเพศใน 2 ระดับ คือ เปิดรับเฉลี่ย 3 – 4 ครั้งต่อสัปดาห์ และ เปิดรับเฉลี่ย 5-6 ครั้งต่อสัปดาห์ ดังนี้ 1) เปิดรับเฉลี่ย 3 – 4 ครั้งต่อสัปดาห์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้สื่อสังคม เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ เพื่อหาเพื่อนหรือหาคู่ (แฟน) มากที่สุด 2) เปิดรับเฉลี่ย 5-6 ครั้งต่อสัปดาห์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับรูปภาพโป๊เปลือยหรือภาพลามกอนาจารมากที่สุด

2. การรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการเข้าถึงสื่อสังคมเรื่องเพศด้านการวิเคราะห์สื่อสังคมเรื่องเพศด้านการวิเคราะห์สื่อสังคมเรื่องเพศ และด้านการสร้างสรรค์สื่อสังคมเรื่องเพศ อยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่มีค่าเฉลี่ยการรู้เท่าทันสื่อในสังคมเรื่องเพศมากที่สุด คือ ด้านการสร้างสรรค์สื่อสังคมเรื่องเพศ รองลงมาคือ ด้านการวิเคราะห์สื่อสังคมเรื่องเพศด้านการประเมินสื่อสังคมเรื่องเพศ และด้านการเข้าถึงสื่อสังคมเรื่องเพศ ดังนี้

3.1 ด้านการเข้าถึงสื่อสังคมเรื่องเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการรู้ทันสื่อสังคมเรื่องเพศในระดับปานกลาง ส่วนใหญ่สามารถแสวงหาเนื้อหาทางเพศบนสื่อสังคมได้

3.2 ด้านการวิเคราะห์สื่อสังคมเรื่องเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการรู้ทันสื่อสังคมเรื่องเพศอยู่ในระดับมาก โดยสามารถบอกหรืออธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์หลักและวัตถุประสงค์ที่แอบแฝงมากับเนื้อหาทางเพศบนสื่อสังคมได้อย่างถูกต้อง ครอบคลุมและครบถ้วน

3.3 ด้านการประเมินสื่อสังคมเรื่องเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการรู้ทันสื่อสังคมเรื่องเพศอยู่ในระดับมาก สามารถตัดสินใจเชื่อหรือไม่เชื่อในเนื้อหาทางเพศบนสื่อสังคมได้อย่างมีวิจารณญาณหรือมีเหตุมีผล และสามารถตัดสินใจคุณค่าของเนื้อหาทางเพศบนสื่อสังคมได้

3.4 ด้านการสร้างสรรค์สื่อสังคมเรื่องเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการรู้ทันสื่อสังคมเรื่องเพศอยู่ในระดับมาก สามารถนำเสนอเนื้อหาทางเพศบนสื่อสังคมบนพื้นฐานของความรับผิดชอบและจริยธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า นักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีเพศ อายุ ระดับชั้นเรียน เกรดเฉลี่ย และที่พักอาศัยแตกต่างกันจะมีการเท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศต่างกัน ส่วนนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีรายได้ และสถานภาพทางครอบครัวที่แตกต่างกัน จะมีการรู้เท่าทันสื่อที่ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคมมีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เมื่อจำแนกรายข้อ พบว่า การเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคมในรูปแบบการใช้สื่อสังคม เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ เพื่อหาเพื่อนหรือหาคู่ (แฟน) ไม่มีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สรุปได้ว่า การเปิดรับรูปภาพโป๊เปลือยหรือภาพลามกอนาจาร โป๊หรือหนังโป๊ การดาวน์โหลดรูปภาพโป๊เปลือย หรือภาพลามกอนาจาร ดาวน์โหลดคลิปโป๊หรือหนังโป๊ ส่งต่อรูปภาพหรือคลิปวิดีโอลามกอนาจาร สนทนาออนไลน์ โดยใช้โปรแกรมสนทนา เช่น ไลน์ ในการพูดคุยเรื่องเพศกับเพื่อน/คู่รักหรือแฟน อ่านการ์ตูนลามก เรื่องเล่าทางเพศ หรือเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศบนสื่อสังคม การรับชมการถ่ายทอดสดในลักษณะที่มีพฤติกรรมแสดงออกไปในทางลามกอนาจารผ่านสื่อสังคมหรือเล่นเกมลามกออนไลน์บนสื่อสังคม มีความสัมพันธ์แบบผกผันหรือในทิศทางตรงกันข้ามกับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ กล่าวคือ เมื่อนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคมดังกล่าวมากเท่าไรก็จะมีกรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศในทางที่ไม่เหมาะสมมากขึ้นนั้น หากมีการเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคมในรูปแบบดังกล่าวน้อย ก็จะมีการรู้เท่าทัน

สื่อสังคมเรื่องเพศในทางที่ดีขึ้น หรือในทางที่เหมาะสมมากขึ้นนั่นเอง

อภิปรายผล

1. พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมเรื่องเพศ

1.1 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากสื่อสังคม จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้สื่อสังคมทุกวัน โดยส่วนใหญ่ใช้ เฟซบุ๊ก มีการเข้าถึงสื่อสังคมต่อวันเวลา 5-6 ชั่วโมง เปิดรับเนื้อหาประเภทข่าวหรือเหตุการณ์ประจำวัน สารความรู้ ด้านรูปแบบการใช้งานส่วนใหญ่ใช้ดูหนังสนทนากับเพื่อน (chat) แสดงความคิดเห็น (comment) โดยใช้สื่อสังคมในยามว่าง และเพื่อความบันเทิง ผลการวิจัยดังกล่าวนี้ มีความสอดคล้องแนวคิดสื่อใหม่ ที่กล่าวว่า Social Media เป็นสื่อสังคมผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ที่มีการทำกิจกรรมร่วมกันบนอินเทอร์เน็ต สามารถสื่อสารได้ 2 ทาง โดยผู้ใช้เป็นผู้สื่อสารเรื่องราวรูปภาพ และวิดีโอ เชื่อมโยงกับความสนใจและกิจกรรมของผู้อื่น แบ่งปันให้ผู้อื่นที่อยู่ในเครือข่ายของตนเองได้รับรู้ อย่างไรก็ตาม บุคคลจะไม่รับข่าวสารทุกอย่างที่ผ่านมาสู่ตนทั้งหมดแต่เลือกจะรับรู้เพียงบางส่วน ที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อตน ดังนั้นข่าวสารที่หลั่งไหลผ่านเข้ามาไปยังบุคคลจากช่องทางต่าง ๆ นั้น มักจะถูกคัดเลือกตลอดเวลาข่าวสารที่น่าสนใจมีประโยชน์และเหมาะสมตามความนึกคิดของผู้รับสาร จะเป็นข่าวสารที่ก่อให้เกิดความสำเร็จในการสื่อสาร (กิตติมาสุรสนธิ, 2533, น. 46-47) การเลือกสรรข่าวสารของบุคคลเป็นสิ่งที่อธิบายถึงพฤติกรรมการสื่อสารของแต่ละบุคคลว่าความแตกต่างกันทางสภาพส่วนบุคคลหรือสภาพจิตวิทยามีผลต่อการเปิดรับข่าวสารโดยมีกระบวนการเลือกสรร (Selective Process) ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับกฤษฎพร ประสิทธิ์วิเศษ (2560) ที่ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร การรู้ทัน

สื่อ และการรู้ทันตนเองในสื่อสังคม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับข้อมูลข่าวสารทุกวัน มีการใช้เฟซบุ๊กมากที่สุด มีการเปิดรับเนื้อหาประเภทภาพยนตร์และเพลง โดยรูปแบบการใช้งานจะเน้นการสนทนา การฟังเพลง ดูหนัง ชอบแสดงความคิดเห็น และกดไลค์ โดยมีเหตุผลในการใช้เพื่อความบันเทิง และมีความคาดหวังเกี่ยวกับความเร็วในการใช้สื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ส่วนความคิดเห็นต่อพฤติกรรม的开รับข่าวสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ในด้านวัตถุประสงค์การใช้สื่อสังคมของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐนันท์ ศิริเจริญ (2557) ที่ทำการศึกษา เรื่องการสื่อสารเพื่อการรู้เท่าทันสื่อและสารสนเทศจากสื่ออินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า วัตถุประสงค์ในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารมากที่สุดคือ เพื่อรับรู้เหตุการณ์ปัจจุบันโดยใช้การสนทนาผ่านเครือข่ายเฟซบุ๊กและโปรแกรมไลน์ รวมถึงงานวิจัยของ นพพร สุนะ (2556) ทำการศึกษาเรื่อง การรู้เท่าทันสื่อในการใช้สื่อออนไลน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการ สื่อสารดิจิทัล พบว่า มีการใช้งานสื่อออนไลน์เพื่อติดตามข้อมูลข่าวสารของเพื่อนมากที่สุด และผลการวิจัยของ กฤษณ์ท แสนทวี (2553) ที่ทำการศึกษา เรื่อง พฤติกรรมการเปิดรับและระดับการรู้เท่าทันสื่อของเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า คนส่วนใหญ่มีเหตุผลในการเปิดรับสื่อเพื่อความบันเทิง

1.2 พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาเรื่องเพศจากสื่อสังคม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับเนื้อหาทางเพศ 1 ครั้ง และการเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคมต่อครั้ง พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาน้อยกว่า 1 ชั่วโมง ด้านการเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการเปิดรับรูปภาพโป๊เปลือยหรือภาพ

ลามกอนาจาร มากที่สุด รองลงมา คือ คลิปโป๊หรือหนังโป๊ โดยภาพรวมของการเปิดรับเนื้อหาเรื่องเพศจากสื่อสังคม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับเนื้อหาเรื่องเพศใน 2 ระดับ คือ เปิดรับเฉลี่ย 3 – 4 ครั้งต่อสัปดาห์ และ เปิดรับเฉลี่ย 5-6 ครั้งต่อสัปดาห์ ดังนี้ 1) เปิดรับเฉลี่ย 3 – 4 ครั้งต่อสัปดาห์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้สื่อสังคม เช่น เฟซบุ๊ก, ไลน์ เพื่อหาเพื่อนหรือหาคู่ (แฟน) มากที่สุด 2) เปิดรับเฉลี่ย 5-6 ครั้งต่อสัปดาห์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเปิดรับรูปภาพโป๊เปลือยหรือภาพลามกอนาจารมากที่สุด

ผลการวิจัยครั้งนี้ มีความสอดคล้องกับแนวคิดพัฒนาการและความต้องการของวัยรุ่นในด้านการเปลี่ยนแปลงของระดับฮอร์โมนเพศส่งผลให้วัยรุ่นเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นมาได้บ่อย และเป็นวัยที่มีจิตใจละเอียดอ่อน เปราะบาง และง่ายต่อการถูกชักจูง ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ฮอร์โมนเพศ เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นจึงมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ

2. การรู้ทันสื่อสังคมเรื่องเพศ

การรู้ทันสื่อสังคมเรื่องเพศในภาพรวม ทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการเข้าถึงสื่อสังคมเรื่องเพศ ด้านการวิเคราะห์สื่อสังคมเรื่องเพศ ด้านการประเมินสื่อสังคมเรื่องเพศ และด้านการสร้างสรรค์สื่อสังคมเรื่องเพศ อยู่ในระดับปานกลาง

2.1 ด้านการเข้าถึงสื่อสังคมเรื่องเพศ อยู่

ในระดับปานกลาง สามารถแสวงหาเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคม รับรู้ เข้าใจเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคม และสามารถเก็บรวบรวมเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมที่เป็นประโยชน์ได้ อีกทั้งยังสามารถเลือกใช้สื่อสังคมประเภทเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ อินสตาแกรม และไลน์เพื่อเข้าถึงเนื้อหาเรื่องเพศได้ สามารถสังเกต จดจำ เข้าใจ และสามารถบอกหรืออธิบายความหมายของคำศัพท์สัญลักษณ์

เกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับแนวทางการรู้เท่าทันสื่อเรื่อง การส่งเสริมเสรีภาพในการแสดงออกและการสร้างเสริมสมรรถภาพในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและความรู้ อย่างทั่วถึง และเท่าเทียมขององค์กร UNESCO ที่กล่าวว่า การที่บุคคลจะมีทักษะการเรียนรู้ของตนเองเพื่อการจะเท่าทันสื่อได้นั้น ต้องมีทักษะที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ 4 องค์ประกอบเรียงตามลำดับ คือ การเข้าถึง (Access) การวิเคราะห์ (Analyze) การประเมินค่า (Evaluate) และการสร้างสรรค์ (Create)

2.2 ด้านการวิเคราะห์สื่อสังคมเรื่องเพศ
อยู่ในระดับมาก พบว่า สามารถบอกหรืออธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์หลักและวัตถุประสงค์ที่แอบแฝงมากับเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมได้อย่างถูกต้องครอบคลุมและครบถ้วน สามารถทบทวนถึงผลกระทบในด้านดีและด้านเสียจากเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมได้อย่างเหมาะสม สามารถให้เหตุผลเพื่อสนับสนุนผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมได้อย่างสมเหตุสมผล สามารถคิดวิเคราะห์และไตร่ตรองอย่างรอบด้านก่อนที่จะโพสต์แสดงความคิดเห็นให้ข้อเสนอแนะหรือวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมและสามารถแยกแยะข้อเท็จจริงและความคิดเห็นออกจากเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมได้

ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวทางการรู้เท่าทันสื่อ (Tallim, 2005 อ้างถึงใน บุปผา เมฆศรีทองคำ, 2552) ที่กล่าวว่า การรู้เท่าทันสื่อ คือ การมีทักษะ “การรู้เท่าทันสื่ออย่างรู้ตัว” การที่บุคคลจะรับสื่ออย่างตื่นตัวนั้น ต้องมีความสามารถตีความ วิเคราะห์ แยกแยะเนื้อหาสาระของสื่อ และสามารถตอบโต้กับมันได้อย่างมีสติและรู้ตัว

2.3 ด้านการประเมินสื่อสังคมเรื่องเพศ อยู่ในระดับมาก พบว่า สามารถตัดสินใจเชื่อหรือไม่

เชื่อในเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมได้อย่างมีวิจารณญาณหรือมีเหตุมีผล และสามารถตัดสินใจคุณค่าของเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมได้ สามารถเลือกรับเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมที่มีประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นและสามารถปฏิเสธหรือปิดกั้นเนื้อหาทางเพศที่ไร้ประโยชน์หรือไม่สร้างสรรค์ มีการรับรู้และเข้าใจเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมที่แอบแฝงมาในลักษณะต่าง ๆ และสามารถตัดสินใจความถูกต้อง ความเหมาะสม และคุณภาพของเนื้อหาเรื่องเพศได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้ประสบการณ์ในการตัดสินใจตัดสินใจความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมได้ ในด้านความสามารถตัดสินใจความถูกต้องความเหมาะสม และคุณภาพของเนื้อหาทางเพศอย่างมีประสิทธิภาพ รับรู้และเข้าใจเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมที่แอบแฝงมาในลักษณะต่าง ๆ และสามารถใช้ประสบการณ์ในการตัดสินใจตัดสินใจความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมได้

ผลการวิจัยดังกล่าวนี้ มีความสอดคล้องกับ พรทิพย์ เย็นจะบก (2552, น. 21-25) อธิบายองค์ความรู้การรู้ทันสื่อใน 4 ด้านว่า ในด้านมิติในการรับสื่อ เมื่อมีการเปิดรับสื่อต้องพยายามแยกความคิดและอารมณ์ออกจากกันไม่หลงเชื่อตามสิ่งที่สื่อชี้นำด้านการวิเคราะห์สื่อมีความสามารถแยกองค์ประกอบในการนำเสนอของสื่อได้

2.4 ด้านการสร้างสรรค์สื่อสังคมเรื่องเพศ
จากผลการวิจัย พบว่า อยู่ในระดับมาก พบว่า สามารถนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมบนพื้นฐานของความรับผิดชอบและจริยธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้สื่อสังคม เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ ยูทูบ ผลิตเนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคมตามรูปแบบหรือเทคโนโลยีของสื่อได้อย่างเหมาะสมสามารถใช้สื่อสังคมให้คำแนะนำเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องเพศได้อย่างเหมาะสม เช่น การสร้างความตระหนักในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการป้องกันตนเองจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

เป็นต้น สามารถเรียนรู้เนื้อหาเรื่องเพศบนสื่อสังคม และนำมาใช้ประโยชน์กับตนเองได้

ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับ ฐิยาพร กันตารณวัฒน์ (2558) ศึกษาวิจัย เรื่อง “การรู้เท่าทันเรื่องเพศของวัยรุ่นในบริบทสังคมไทย” พบว่า การรู้เท่าทันเรื่องเพศ หมายถึง การที่บุคคลรับรู้ เข้าใจตนเองและผู้อื่น เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง ทางด้านร่างกาย จิตใจและอารมณ์ที่เกิดขึ้นตาม ธรรมชาติของช่วงวัย ยอมรับความหลากหลายของ วิถีชีวิตทางเพศและสัมพันธ์ภาพทางเพศ เรียนรู้ เรื่องเพศอย่างเหมาะสม เลือกรับรู้สื่อ ข้อมูล ข่าวสาร จากแหล่งต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างมี วิจารณญาณ พนม คลีฉายา (2559) ศึกษาวิจัย เรื่อง การรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลของนักเรียนมัธยม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลใน เนื้อหาด้านเพศโดยรวม 4 ด้าน อยู่ในระดับสูงมาก เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้นกับตอนปลาย พบว่า นักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านความสามารถ ในการเข้าถึง การทำความเข้าใจเนื้อหา ยกเว้น ด้านการวิเคราะห์ ประเมินเนื้อหาและการมี ปฏิสัมพันธ์อย่างปลอดภัย ต่อเนื้อหาเท่านั้นที่ คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อีกทั้ง ผลจากการวิจัย ดังกล่าว มีความสอดคล้องกับองค์ความรู้การรู้ทัน สื่อใน 4 ด้าน ซึ่ง พรทิพย์ เย็นจะบก (2552, น. 21-25) อธิบายว่า ในด้านมิติในการรับสื่อ เมื่อมี การเปิดรับสื่อต้องพยายามแยกความคิดและ อารมณ์ออกจากกัน ไม่หลงเชื่อตามสิ่งที่สื่อขึ้นำ ด้านการวิเคราะห์สื่อมีความสามารถแยก องค์ประกอบในการนำเสนอของสื่อได้

3. ผลจากการทดสอบสมมติฐาน

ข้อที่ 1 นักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิต พัฒนศิลป์ที่มี เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน เกรดเฉลี่ย และที่พักอาศัยแตกต่างกันจะมีการเท่าทันสื่อสังคม

เรื่องเพศต่างกัน ส่วนนักเรียนนักศึกษาสถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีรายได้ และสถานภาพทาง ครอบครัวที่แตกต่างกัน จะมีการรู้เท่าทันสื่อที่ไม่ แตกต่างกัน

อธิบายได้ว่า ลักษณะทางประชากร หรือ ปัจจัยส่วนบุคคลมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเปิดรับ ข่าวสาร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เดอร์เฟลอร์ (อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2541, น. 164-165) ที่อธิบายว่า ความแตกต่างของปัจเจกบุคคล สังคม และความสัมพันธ์ของกลุ่มสังคมย่อมส่งผล ต่อพฤติกรรมที่แตกต่างกันของบุคคล และงานของ วีรพงษ์ พวงเล็ก (2557) ศึกษาเรื่องปัจจัยเชิงเหตุ ของการเปิดรับเนื้อหาทางเพศบนอินเทอร์เน็ตที่มี ต่อทัศนคติทางเพศของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นที่มีเพศ รายได้ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และผลการเรียน (GPA.) ที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับเนื้อหาทางเพศ บนสื่ออินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน

ข้อที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทาง เพศจากสื่อสังคมมีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อ สังคมเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิต พัฒนศิลป์ เมื่อจำแนกรายข้อ พบว่า การเปิดรับ เนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคมในรูปแบบการใช้สื่อ สังคม เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ เพื่อหาเพื่อนหรือหาคู่ (แฟน) ไม่มีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อสังคม เรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตศิลป์

การเปิดรับรูปภาพโป๊เปลือยหรือภาพ ลามกอนาจาร โป๊หรือหนังโป๊ การดาวน์โหลด รูปภาพโป๊เปลือย หรือภาพลามกอนาจาร ดาวน์โหลด โหลดคลิปโป๊หรือหนังโป๊ ส่งต่อรูปภาพหรือคลิป วิดีโอลามกอนาจาร สนทนาออนไลน์ โดยใช้ โปรแกรมสนทนา เช่น ไลน์ ในการพูดคุยเรื่องเพศ กับเพื่อน/คู่รักหรือแฟน อ่านการ์ตูนลามก,เรื่องเล่า ทางเพศ หรือเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศบนสื่อ สังคม การรับชมการถ่ายทอดสดในลักษณะที่มี พฤติกรรมแสดงออกไปในทางลามกอนาจารผ่าน สื่อสังคม หรือเล่นเกมลามกออนไลน์บนสื่อสังคม

มีความสัมพันธ์แบบผกผันหรือในทิศทางตรงกันข้ามกับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ

กล่าวคือ เมื่อนักเรียนนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคมดังกล่าวมากเท่าไรก็จะมี การรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศในทางที่ไม่เหมาะสมมากเท่านั้น หากมีการเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่อสังคมในรูปแบบดังกล่าวน้อย ก็จะมีการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศในทางที่ดีขึ้น หรือในทางที่เหมาะสมมากขึ้นนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับ สุภารัตน์ แก้วสุทธิ (2553) ที่พบว่า พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตไม่มีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. พัฒนาทักษะในด้านการเข้าถึงสื่อสังคมเรื่องเพศ จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่านักเรียนนักศึกษาของสถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์ มีความสามารถแสวงหาเนื้อหาทางเพศบนสื่อสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น การสอนให้รู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ ควรเน้นเทคนิคและทักษะความสามารถในด้านการแสวงหาข้อมูลข่าวสารหรือเนื้อหาเรื่องเพศที่ถูกต้องเหมาะสมตามช่วงวัย

2. ควรจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนเกี่ยวกับ “การรู้ทันสื่อสังคม” หรือ “การรู้เท่าทันเรื่องเพศในวัยรุ่น” โดยการสอดแทรกเนื้อหา รายวิชาและกิจกรรมเข้าไปในหลักสูตรหรือรายวิชาต่าง ๆ ทั้งหมดวิชาศึกษาทั่วไป วิชา

พื้นฐาน เนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนในปัจจุบัน จำเป็นที่จะต้องมีการใช้สื่อสังคมเป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูล การสร้างความเข้าใจและแนะแนวทางในการเลือกและนำข้อมูลไปใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. สถาบันการศึกษา และ/หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกำกับติดตามและประเมินการใช้สื่อหรือเฝ้าระวังสื่อทั้งภาครัฐ และเอกชน ควรจะมีการวางแผนเพื่อการรณรงค์การให้ความสำคัญต่อการรู้ทันสื่อของนักเรียน นักศึกษา เด็ก และเยาวชนในการใช้สื่อสังคม รวมถึงการจัดกิจกรรมในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งนี้ การรณรงค์ดังกล่าวจะเป็นการช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้เยาวชนมีความสามารถในการเข้าถึงสื่อ การรู้จักวิเคราะห์ ประเมิน และสร้างสรรค์สื่อสังคมได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรพัฒนาเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพโดยศึกษาและพัฒนาทำเครื่องมือหรือแบบทดสอบการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ

2. จัดทำวิจัยเชิงปริมาณเพื่อวัดระดับการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ จากเครื่องมือหรือแบบทดสอบมาตรฐานกลาง

3. งานวิจัยนี้เน้นศึกษาเฉพาะนักเรียน นักศึกษาในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา ควรมีการศึกษาในกลุ่มระดับการศึกษ่อื่นเพิ่มเติม เพื่อเปรียบเทียบผลการรู้เท่าทันสื่อสังคมเรื่องเพศ เนื่องจากแต่ละระดับการศึกษาอาจมีบริบทในการศึกษาที่แตกต่างกัน

บรรณานุกรม

- กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม, สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล. (2560). รายงานผลการสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในปี 2560. สืบค้นเมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 2561 จาก <https://www.etda.or.th/publishing-detail/thailand-zinternet-user-profile-2017.html>
- กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม, สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล. (2561). 2018 DQ Impact. สืบค้นเมื่อ 24 เมษายน 2561 จาก <http://www.depa.or.th/th/news/cyberbullying>
- จริญญา นิลแพทย์. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารด้านเนื้อหาบันเทิงและบุคคลในวงการบันเทิงที่มีต่อทัศนคติในเรื่องความรักและเพศสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- จินดารัตน์ บวรบริหาร. (2548). รู้เท่าทันสื่ออินเทอร์เน็ต การประเมินความเสี่ยงและพฤติกรรมป้องกันตัวเองของนักเรียนชั้นมัธยมปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขาสังคมศาสตร์-มหาบัณฑิต). ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ชื่นฤทัย กาญจนจิตรา ชาย โพธิ์สีดา กฤตยา อาชวนิจกุล และวาสนา อัมเม. (2548). สุขภาพคนไทย. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ฐิยาพร กันตธนาวัฒน์. (2558). การรู้เท่าทันเรื่องเพศของวัยรุ่นในบริบทสังคมไทย. วารสารสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, 223(1) มกราคม - มิถุนายน 2558.
- ณัฐนันท์ ศิริเจริญ. (2557). การสื่อสารเพื่อการรู้เท่าทันสื่อและสารสนเทศจากสื่ออินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขาสังคมศาสตร์-มหาบัณฑิต). คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- โตมร อภิวันทนากร. (2552). คู่มือจัดกระบวนการและกิจกรรมเพื่อพัฒนาเยาวชนรู้เท่าทันสื่อ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ปันโต พับลิชชิง.
- นพพร สุนะ. (2556). การรู้เท่าทันสื่อในการใช้สื่อออนไลน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการสื่อสารดิจิทัล. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- บุบผา เมฆศรีทองคำ. (2552). การรู้เท่าทันสื่อ: การก้าวทันบนโลกข่าวสาร Media Literacy : Keeping Pace with Information Age. วารสารนักบริหาร, 31(1), 117-123.
- _____. (2552). สภาพการใช้อินเทอร์เน็ต ของเด็กและเยาวชนไทยตามช่วงแห่งวัย. วารสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 1(1), 131-149.
- พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). พัฒนาการวัยรุ่น: Adolescence development. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อนแกรมนี่.
- พรทิพย์ เย็นจะบก. (2552). ถอดรหัส ลับความคิดเพื่อการรู้เท่าทันสื่อ: คู่มือการเรียนรู้รู้เท่าทันสื่อ. กรุงเทพฯ: ออฟเซ็ท ครีเอชั่น.
- พนม คล้ายยา. (2559). การรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลของนักเรียนมัธยม. วารสารนิเทศศาสตร์ปริทัศน์. 20(1) (ก.ค.-ธ.ค. 2559), 46-57.
- วันทนี วาสิกะสิน. (2526). ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- วรัชญ์ ครุจิต และ ฉัตรณี คงดี. (2554). การสำรวจการเรียนรู้การสอนความรู้เท่าทันสื่อในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม แผนงานสื่อสร้างภาวะเยาวชน (สสย.).
- วิโรจน์ ศรีหิรัญ. (2551). ความรู้เท่าทันหนังสือพิมพ์ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: สถาบันภาควิชาหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม.
- ศิริพร เสรีตานนท์. (2554). ผลของการเปิดรับสื่อออนไลน์ต่อการพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัย: การประยุกต์เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มและแนวทางแก้ไขป้องกันปัญหาการเปิดรับสื่อออนไลน์. กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม.
- ศูนย์ประสานงานขับเคลื่อนการส่งเสริมและปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชนในการใช้สื่อออนไลน์ COPAT. (2561). การเสวนาเด็กและเยาวชนไทย รู้คิด รู้เท่าทัน สร้างสรรค์เทคโนโลยี, 10 มกราคม 2561 ณ ห้องประชุมชั้น 2 อาคารหอประชุม สำนักงาน กสทช. กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และ กิจการโทรคมนาคม. (2557). รู้เท่าทันสื่อ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการ กิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ.
- สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์. (2553). ผลการวิจัย “วัยรุ่น” เปิดรับสื่อลามกและการมีเพศสัมพันธ์. (มติชน, 21 กุมภาพันธ์ 2553 หน้า 5).
- สุชา จันทน์เอม. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการ. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2541). จิตวิทยาเด็ก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สำนักวิจัยเอแบคโพลล์. (2550). การสำรวจพฤติกรรมและผลกระทบของการใช้อินเทอร์เน็ตจากกลุ่ม เยาวชน: กรณีศึกษาเยาวชนอายุ 15-24 ปี ที่ใช้อินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานคร. สืบค้นเมื่อ 13 มีนาคม 2561, จาก <http://www.ryt9.com/s/abcp/121181>
- เอื้อจิต วิโรจน์ไตรรัตน์. (2540). การวิเคราะห์ระดับมีเดียลิตเตอเรซีของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.